

Nemilosrdná realita

V každom z nás je túžba po streche nad hlavou a mieste, kde sa môžeme cítiť bezpečne a slobodne. Ako povedal jeden slávny americký spisovateľ: „*Domov nie je len miesto, kde sa nachádzajú naše veci, ale miesto, kde sa začína náš príbeh.*“ Tieto slová nám pripomínajú, že domov je miesto, kde začíname a končíme deň, ale aj miesto, kde prežívame radostné a smutné chvíle svojho života. Bohužiaľ, pre mnohých ľudí je táto túžba len nenaplniteľným snom. Práve teraz stojíme pred príbehom mamičky a jej detí, ktorí boli zbavení tohto základného ľudského práva. Teraz je na nás, aby sme sa zamysleli nad týmto citátom a začali konať, pretože podľa mňa, každý jedinec má právo na miesto, ktoré môže nazvať domovom.

Stála som tam, so svojimi deťmi v náručí a pozerala na dvere, ktoré sa pred mnou zatvorili. Chvíľku som premýšľala či len snívam, no bohužiaľ to bola horká realita. Neprajem to zažiť nikomu. Deti mi plakali, rozprávali na mňa, no ja som nevnímala, pretože v mojej mysli vládlo len zúfalstvo, bezmocnosť a strach. Od tohto dňa sme stratili nie len strechu nad hlavou, ale aj pocit bezpečia, istoty či pokoja. Už je to pre nás len minulosťou. A teraz? Som vystavená napospas strachu, neistoty a nepripravená čeliť tvrdosti reality. Spravila som všetko čo bolo v mojich silách, aby som nám udržala strechu nad hlavou, no aj napriek tomu všetkému to nestačilo. Pracovala som od rána do večera, hľadala som si ďalšie príležitosti na získanie peňazí ba dokonca som šetrila na všetkom čo sa dalo. Bohužiaľ kvôli inflácii a zvyšovaniu nájomného som tento boj prehrala. Aj napriek môjmu úsiliu, moja minimálna mzda nedokázala pokryť náklady na bývanie a už vôbec nie na životné náklady. Noc čo noc som strávila v kolobehu myšlienok a otázok: Čo bude s nami ďalej? Kde budeme spať? Skončíme na ulici? Čím ich nakŕmim? Vezmú mi moje milované deti? Tieto otázky mi zaplavovali myseľ ako nekonečný prúd. Snažila som sa nájsť nejaké riešenie, no cesta von z tejto temnej diery sa zdala byť stále len vzdialenejšia a vzdialenejšia. O dva dni neskôr prišiel ten osudový deň 11. september 2023. Na ten moment nikdy nezabudnem. S trasúcou rukou som prebrala obálku od poštarčky, ktorá sa na mňa zúfalo usmiala. V ten moment som vedela, že je to tu. Odosielateľ bol majiteľ bytu. Prišlo na to najhoršie. Zastavilo sa mi srdce a bez dýchania som otvorila obálku od majiteľa. Musíme sa vystáhnúť do dvoch týždňov. Za taký krátky čas, nemám šancu nájsť pre nás nový domov. Mala som pocit, že niekto mi vrazil nôž do srdca. Prečo ma osud takto potrestal? Nenávidela som sa. Nedokázala som ani len ochrániť svoje deti pred touto nočnou morou. Keď som sa k nim otočila, v ich očiach vládol zmätok a strach. Nevedela som ako im vysvetlím, že domov, ktorý poznali, už nebude ich

domovom. Od začiatku som ich chcela vyvarovať pred týmto nepriateľským svetom a teraz som si uvedomila, že som zlyhala. Každý deň, ktorý ubiehal, zvyšoval len môj pocit neistoty a beznádeje. S deťmi som sa snažila zvládnuť túto situáciu najlepšie ako som len vedela. Usilovala som sa v nich zachovať pokoj aj napriek tomu, že sama som strácala kontrolu nad svojim životom. Ostávali nám posledné tri dni do vyst'ahovania. Celé noci som strávila vyhľadávaním bytov na prenájom, no žiaden nevyhovoval našej aktuálnej finančnej situácii. Začali sme baliť. Všetky veci čo sme mali sa nám zmestili do troch veľkých tašiek. Prešli tri dni a na obed nám niekto začal agresívne klopať na dvere. Samozrejme, že to bol nedočkavý majiteľ. Otvorila som mu dvere, chytila deti za ruku a nahodila milý úsmev. Skúsila som majiteľa požiadať ešte o krátke časové obdobie na nájdenie nového bývania, no bola to veľká chyba. Majiteľ mi začal vyčítať, že nie som dostatočne schopná mať deti, keď neviem ani uhradiť nájomné a zaplatiť bežné účty. Jeho chladný postoj vo mne zanechal len viac beznádeje. So slzami v očiach som mu radšej okamžite odovzdala kľúče od bytu. A opäť sme na začiatku príbehu. Stála som tam, so svojimi deťmi v náručí a pozerala na dvere, ktoré sa pred mnou zatvorili.

Príbeh matky s deťmi je len jedným príkladom z mnohých, ktoré sa odohrávajú vo svete. Týmto príbehom som chcela priniesť ponaučenie o ľudskej solidarite, empatii a o dôležitosti vzájomnej podpory najmä v ťažkých časoch. Mamička, ktorá sa ocitla na ulici s deťmi kvôli finančným ťažkostiam, nám ukazuje, aká je krehká naša existencia a ako zo dňa na deň sa môže zmeniť naša situácia. Preto budme, prosím, obozretní a vnímaví k potrebám a ťažkostiam iných ľudí. Nikdy nevieme, kedy sa môžeme ocitnúť v podobnej situácii, a kedy budeme podporu potrebovať my. Preto by sme mali zvyšovať povedomie o tejto problematike, pretože v dnešnej dobe čoraz viac a viac ľudí trpí chudobou a bezdomovectvom. Máme možnosť meniť svet tým, že prejavíme empatiu, poskytneme pomoc tým, ktorí ju potrebujú a budeme bojovať proti sociálnym nerovnostiam. Každý malý krok smerom k lepšej a spravodlivejšej spoločnosti môže pomôcť ľuďom žiť plnohodnotný a dôstojný život. Nech tento príbeh slúži ako pripomienka, že každá situácia je príležitosťou pre zmenu a každá ruka, ktorú podáme, môže priniesť svetlo do tmy.